

[Yvonne Herløv Andersen]

Til hr. Tommy Dinesen: hvis man spørger ministeren, om det er en forbedring for udlandsdanskerne, så får man svaret ja. Men hvis man spørger Den almindelige danske Lægeforening og Foreningen af Speciallæger, så får man en bedre forklaring, en mere udtømmende forklaring, idet det dér bliver oplyst, at det er en forbedring for de danskere, der er udsendt i offentligt hverv. De kan nu få deres familier behandlet, medens det for den største gruppe ikke er nogen forbedring, idet de nu skal henvende sig til lægen, hvor de bor, der så indstiller til den læge, hvor de boede tidligere, som så igen indlægger på et lokalt sygehus på almindelige ventelister til langt højere pris. Jeg kan ikke se, at det er en forbedring, for i dag henvender de sig til den læge, hvor de bor, der indstiller til det danske sygehus, de ønsker at ligge på, uden ventetid. Prisen er også en anden, men det kan vi tale om, for selvfølgelig skal man betale, hvad det koster.

Jeg synes altså, at der på baggrund af dette er god grund til at tage en forhandling og så fremsætte et forslag i næste samling, der kan skabe flertal.

Aase Olesen (RV):

Det radikale venstre tog ikke ordet ved andenbehandlingen, da ministeren på det tidspunkt var sygemeldt. Det er han desværre stadig, og jeg skal derfor ikke forlænge debatten meget, blot henvise til de helt principielle meldinger, vi har givet ved de to behandlinger, hvor vi har diskuteret dette spørgsmål.

Vi ønsker ikke et klodset forbud som det, der ligger i det lovforslag, vi her har til tredje behandling, men vi har samtidig givet den klare melding til regeringen, at havde man brug for en ændring i sygehuslovgivningen eller andre steder, hvor man havde mulighed for at gribe ind i den overordnede planlægning, for at forhindre, at den blev ødelagt af eventuelt kommende betalingshospitaller, så var vi med, så var vi til at få i tale. Vi gav samtidig den melding, at man ikke skulle regne med, at det radikale venstre ville være med til nogen form for ordning, hvor man kunne forudse, at betaling for private hospitalsbehandlinger eller forsikringsordninger vedrørende dem skulle kunne trækkes fra. Og den melding har vi opretholdt hidtil. Vi har givet den gentagne gange til ministeren,

men han har ikke været interesseret i at gå ind på den måde i debatten.

Vi har i udvalget arbejdet med speciallægenes forhold, men vi har ikke fået alle de svar, vi gerne ville, så jeg tror, vi må forudse, at vi kommer til at arbejde videre med speciallægenes placering i systemet.

Vi har også i udvalget arbejdet med udlandsdanskernes forhold, og det har været klart, at det forslag, der her ligger på bordet, ikke er tilfredsstillende. Jeg er meget enig i det, SF har givet udtryk for i betænkningen: at der er misbrugsmuligheder. For mit vedkommende finder jeg, at en pris på 1.500 kr. og 1.300 kr. om dagen er alt for høj for de udlandsdanskere, som er pensionister, og som for en stor dels vedkommende stadig betaler skat herhjemme.

Alle disse ting har vi både under udvalgsarbejdet og i private forhandlinger med ministeren forklaret, men ministeren har hverken været til at hugge eller stikke i. Vi havde som det allersidste i udvalget samråd med ministeren for at få ham til at dele forslaget og derefter undersøge mulighederne for at forbedre de regler, han ønskede vedtaget for udlandsdanskere. Dette ønskede ministeren ikke.

Det var på den baggrund, vi ikke ønskede at stemme for fremskridtspartiets ændringsforslag, for vi kunne se, at fik vi pillet de punkter ud, der handlede om betalingshospitaller, så ville vi stå tilbage med et lovforslag om udlandsdanskere, som vi ikke ville have nogen jordisk chance for at bringe i orden. Det var grunden til, at vi ikke stemte for fremskridtspartiets ændringsforslag; det ved hr. Knud Lind udmærket godt. Ikke desto mindre tillægger han alle mulige partier alle mulige mærkelige motiver. Jeg skal slet ikke kommentere dem og slet ikke kommentere den tale, hr. Knud Lind holdt ved anden behandling. Den er i sin stil og karakter sådan, at den egentlig karakteriserer sig selv. Jeg vil gerne gentage, at hvis vi havde fået vedtaget hr. Knud Linds ændringsforslag, så ville vi ikke have kunnet nå at bringe reglerne om udlandsdanskere i orden, og derfor kan man ikke komme her og hævde, at vi stemte i fornærmethed; vi stemte, fordi vi vidste, at hr. Knud Lind og hans parti heller ikke var i stand til at formulere regler, som man med rimelighed kunne byde udlandsdanskere. Så må de hellere leve endnu et halvt år, eller